

Kristiina Golan

Psykiatrian erikoislääkäri, eMBA
Hilla Oy

Toimin yksityissektorilla ja työnantajana. Oma roolini SELYN hallituksessa, tai ylipäätään missään Lääkäriliiton toimielimessä, on mietityttänyt minua pitkään. Jos pidän Lääkäriliittoa ay-toimijana, on osallistumiseni sen toimintaan kieltämättä ristiriitaista. Jos koen SELYN ajavan vain julkisissa organisaatioissa työskentelevien erikoislääkäreiden asioita, on osallistumiseni ajanhukkaa.

Pidän kuitenkin Lääkäriliittoa paljon muunakin; ennen kaikkea kollegiona, koko lääkärikunnan yhteisenä toimijana, ja vahvana, yhteiskunnallisesti näkyvänä terveystoimijana. Koska olen erikoislääkäri, on luontevaa kuulua SELYyn, ja pyrkiä edistämään erikoislääkäreiden toimintamahdollisuuksia – toimipaikasta ja palkanmaksajasta riippumatta.

Erikoisalayhdistykset osallistuvat alojaan sivuvaan keskusteluihin resurssiensa ja toimintatapojensa mukaisesti, ja tämä vaikuttaminen on tärkeää. Uskon silti Lääkäriliitolla olevan niin mediassa kuin päättäjien keskuudessa yliveroinen asema kollegakunnan tunteiden välittäjänä – ja laajemmin kansakunnan hyvinvointia ajavana, terveystoimijana päätöksentekoon asiantuntemustaan antavana järjestönä. On sääli, jos näitä ajatuksia

Erikoislääkärin elonkorjuu

ilmaisevat vain julkishallinnollisissa yksiköissä työskentelevät kollegat, ja yksityislääkäreiden tai pienyrittäjien näkemykset jäävät syrjään. Yksityissektorin ja julkisten palveluiden sujuva ja aidosti kestävä yhteistyö edellyttää yhteisiä tavoitteita, jaettuja arvoja ja keskinäistä luottamusta.

Oman alan osalta on aivan selvää, ettei nykyistä mielenterveyspalveluihin vyöryvää tarvitsevuutta korjata vain lääketieteen keinoin. Psykiatristen sairauksien stigman väistyttyä on korjausliike johtanut lähetetulaan, jonka myötä koko palvelujärjestelmä on sysätty kriisiin. Vaikeimmin sairaat jäävät äänekkäämpien jalkoihin, taloudelliset resurssit unohtuivat 80-luvulle, ja kriisiä pahentavat poliittiset ja viranomais toimijat, jotka kasaavat yhä uusia tehtäviä ruuhkan alle nääntyville. Kun jokaisella on oikeuksia, mutta vain lääkäreillä velvollisuuksia, ei ole ihme, että järjestelmä huojuu.

Psykiatrit pakenevat julkiselta sektorilta eettisesti kestävämmien työkuvioiden ja hyvinvoinnin romuttavien työolojen vuoksi. On tiedossa, ettei lausuntoauto maattina ja kumileimasimena toimiminen ole houkuttelevaa, mutta tätä ei muuteta yksittäisillä työpaikoilla tai sairaanhoitopiireissä tehdyn päätöksiin. Työolojen

saaminen kuntoon edellyttää rohkeaa priorisointia ja ylimmän tahon toimesta tehtyä rajausta.

Lääkärinä oleminen on muutakin kuin ammatti. Lääkärinä oleminen tarkoittaa vastuunkantoa, joka ei ole sidottu aikaan eikä paikkaan. Jos lääkärikunta ei puhu asioista ääneen, miten voimme olettaa poliittisten päättäjien osaavan tehdä päätöksiä, joilla terveyspalveluiden saatavuus turvataan, terveyserojen kasvu katkaistaan ja tarkoitusten mukainen hoitoon pääsy varmistetaan?

Helsingin koulu- ja terveydenhuollosta puuttuu joka toinen lääkäri, uutisoi MTV3 tätä kolumnia kirjoittaessani. Lääkärin on päästävä 7 päivässä, sanoo Krista Kiuru HS:ssa. Jokin tässä ei nyt mätsää.

Mikäli sinä olet huolissasi SOTE-päätöksenteosta, lääkäreiden työoloista, PTH:n ja ESH:n työnjaosta, terveydenhuollon kantokyvystä tai rajoitustoimien jälkeisen hoitovelan taltuttamisesta, äänestä. Lääkäriliitto on jäsentensä liitto. Lääkäriliiton ääni on jäsentensä ääni. Ja Lääkäriliiton valtuuskunnan kokoonpano ratkaistaan näissä vaaleissa.

Lääkärinä oleminen tarkoittaa vastuunkantoa, joka ei ole sidottu aikaan eikä paikkaan.